

Isaia 15:1-16:14 – Împotriva Moabului

Comentatorii sugerează că profeția are în vedere nu doar invaziile asiriene (care din datele istorice nu au afectat toate cetățile menționate în profeție) ci și atacurile din partea triburilor pustiei. Este interesant faptul că profeția alocă un spațiu destul de mare Moabului. Nu știu exact de ce Moabului i se oferă o astfel de atenție, dar observ că pedeapsa viitoare este descrisă sub metafora bocetului. Bocetul și plânsul sunt menționate de nenumărate ori în această profeție. De la bocetul moabiților se glisează spre bocetul profetului. Într-adevăr, ne surprinde faptul că deși Moabul se număra prin vrăjmașii lui Israel, profetul plânge pentru Moab. Și să nu uităm că Moabul era plin de păcate și urâciuni, printre care respingătoarea practică de jertfire a copiilor zeului Moloh. Cu adevărat Isaia a fost și un profet al neamurilor și cartea sa vorbește mai mult ca orice carte din Vechiul Testament de mântuirea neamurilor. Neamurile sunt prețioase înaintea Domnului. Deși pedeapsa Sa este dreaptă, cu toate acestea profetul se jălește pentru Moab ca și cum ar fi poporul lui:

- *Îmi plânge inima pentru Moab... (15:5)*
- *De aceea plâng pentru via din Sibma ca pentru Iaezer; vă ud cu lacrimile mele, Hesbonule și Eleale! (16:9)*
- *Am făcut să înceteze strigătele de bucurie la cules. De aceea îmi plânge sufletul pentru Moab ca o harpă și inima pentru Chir-Hares. (16:10b-11)*

Ultimul plânset pare a fi chiar al Domnului. Cel ce plânge este cel care a făcut să înceteze strigătele de bucurie. Acesta ar putea fi profetul care prin profeția sa a așezat sub judecată Moabul, sau poate mai degrabă Însuși Domnul, Cel care a adus judecata! Oricum jalea din inima profetului oglindește jalea din inima lui Dumnezeu. Jalea profetului nu este un semn de slăbiciune. El știe că Dumnezeu a creat pe om ca să fie fericit și să se bucure de creație. Atunci când creația este pustiită, iar bucuria oamenilor înlocuită cu tristețea și disperarea, toate acestea creionează un tablou trist care contrastează cu intențiile Domnului față de om. Isaia, primul om care l-a numit pe Dumnezeu Preaiubitul Lui, descoperă în inima Domnului o dragoste nespuse de mare pentru neamuri, ca dragostea pentru propriul său popor. Și atunci Isaia plânge pentru Moab ca pentru Israel. Isaia descoperă că deși Dumnezeu este intransigent când judecă, El, de fapt, nu vrea moartea păcătosului. Isaia descoperă ce Ieremia va descoperi și el mai târziu că:

- *Domnul nu leapădă pentru totdeauna. Ci, când mâhnește pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare: căci El nu necăjește cu plăcere, și nici nu mâhnește bucuros pe fiii oamenilor. (Plângerile lui Ieremia 3:31-33).*

Deși se menționează faptul că rugăciunile Moabului la idolii lui nu îl vor ajuta cu nimic, cu toate acestea autorul nu incriminează idolatria sau alte fărădelegi ca și cauză a pedepsei. Tot mândria este primul capăt de acuzație:

- *Auzim îngâmfarea mândrului Moab, fudulia și trufia lui. De aceea geme Moabul pentru Moab.... (16:6-7a)*

Tema mândriei este o temă centrală în cartea Isaia. Judecata asupra lui Israel, apoi asupra Asiriei și Babilonului, apoi asupra Moabului, și chiar asupra întregii umanități (vezi cap.2) este adusă în primul rând din pricina mândriei. Mândria pare a fi păcatul de moarte, păcatul cardinal, rădăcina tuturor relelor.

În profetie apare bineînțeles menționat și poporul Domnului. Rămășița Moabiților va trimite miei la muntele fiicei Sionului cu rugămintea să adăpostească pe cei fugari din Moab. Ei cer lucrul acesta doar pentru o vreme, căci:

- *Căci apăsarea va înceta, pustiirea se va sfârși, cel ce calcă țara în picioare va pieri. Și ATUNCI un scaun de domnie se va întări prin îndurare; și se va vedea șezând cu credincioșie, în casa lui David, un judecător, prieten al dreptului și plin de râvnă pentru dreptate.*

Nu știu exact dacă această profetie s-a împlinit definitiv în timpul lui Isaia sau are și valențe mesianice. Nu știu informații care să ne sugereze că atunci când Moabul a fost pustiit a cerut ajutor lui Israel (deși este foarte posibil să se fi întâmplat acest lucru). Mai dificil este să plasăm profetia din v.5 în timpul lui Isaia. Ni se vorbește despre un urmaș al lui David care va domni cu credincioșie și dreptate. Aceste descrieri ne aduc aminte de profetiile mesianice din 9:6-7 și 11:1-5. În timpul lui Isaia, am putea spune că după nimicirea pustiitorului (Asirianul) la Ierusalim, Ezechia, fiul lui David, revine pe linia ascultării. Dar știm că acest lucru nu va dura foarte mult, căci el va cădea în păcatul mândriei atunci când babilonienii îl vor lăuda pentru biruința asupra asirienilor.

Dacă profetia este mesianică, ni se sugerează că înainte de a doua venire a lui Mesia, Moabul (sau anumite neamuri) va fi pustiit și el și va căuta ajutor la poporul evreu. Pustiitorul va fi și el nimicit și apoi va începe domnia dreaptă a Fiului lui David. Acest fapt este în armonie cu profetia din cap.14 care îl prefigurează pe Antihrist ca pe un pustiitor al neamurilor. Se pare că el va pune un jug greu nu doar asupra poporului evreu ci și asupra multor neamuri.